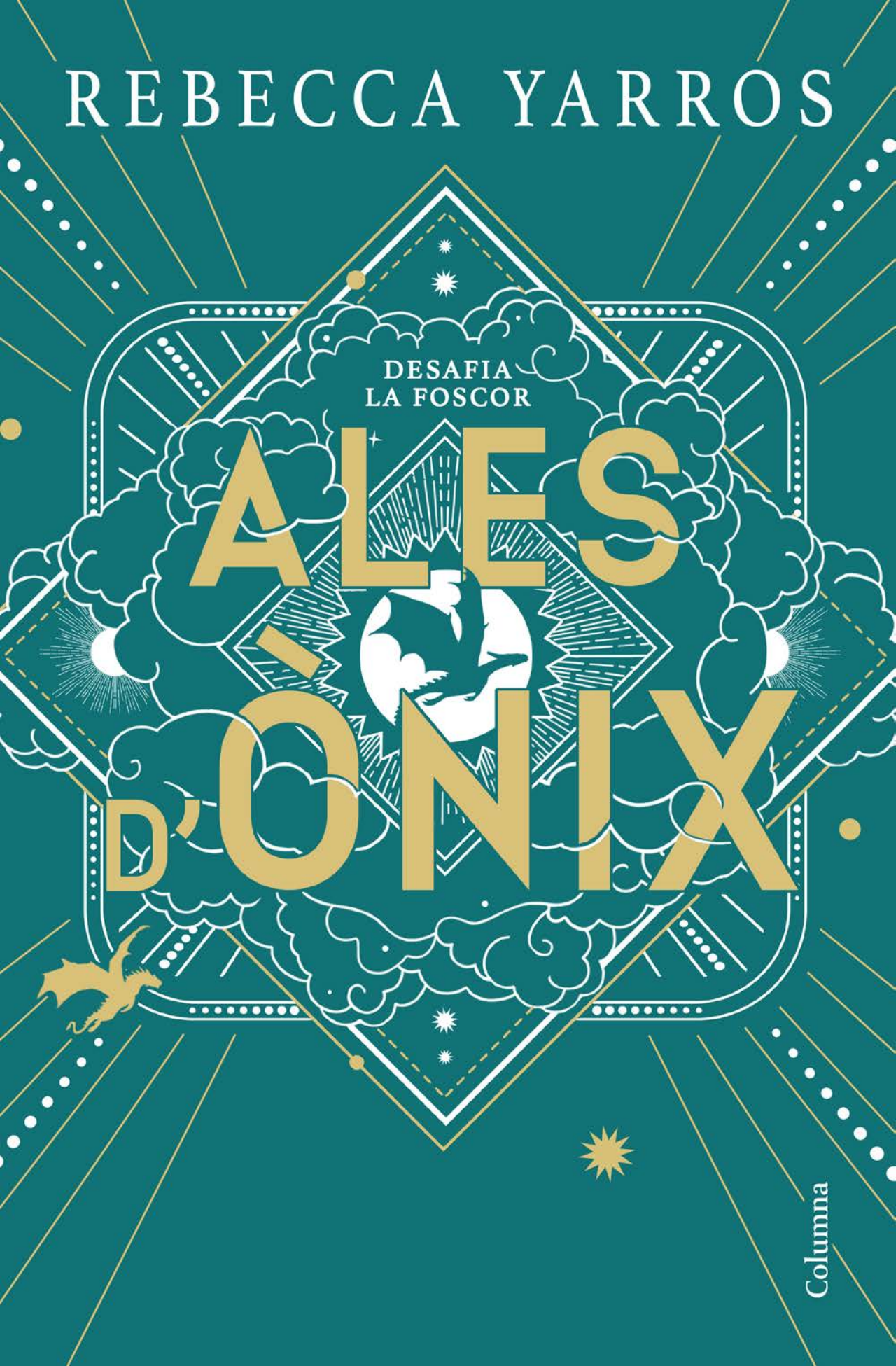

REBECCA YARROS

DESAFIA
LA FOSCOR

ALES D'ONIX

Columna

ALES D'ÒNIX

Firmat digitalment per Rebecca Yarros

EDICIÓ COL·LECCIONISTA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *ONYX STORM*
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2025
PRIMERA EDICIÓ EN AQUEST FORMAT: NOVEMBRE DEL 2025

PUBLICAT ORIGINALMENT PER RED TOWER BOOKS,
UN SEGELL D'ENTANGLED PUBLISHING, LLC
© YARROS INK, INC., 2025
TOTS ELS DRETS RESERVATS
DRETS DE TRADUCCIÓ GESTIONATS PER ALLIANCE RIGHTS AGENCY
I SANDRA BRUNA AGÈNCIA LITERÀRIA
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, MARC BARROBÉS, IMMA ESTANY, 2025
© DE LA IL·LUSTRACIÓ DE LA PÀGINA 11: ELIZABETH TURNER STOKES
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3435-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.982-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA
www.columnaedicions.cat

*Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren
són producte de la imaginació de l'autor o s'han utilitzat en un àmbit de ficció.
Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.*

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA
I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

L **Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

NOM

VINCLE

SEGELL/ESPECIALITAT

(si escau)

VIOLET SORRENGAIL

TAIRN I ANDARNA

CONTROLAR EL LLAMP

XADEN RIORSON

SGAEYL

CONTROLAR LES OMBRES I LLEGIR
LES INTENCIONS DELS ALTRES

SEGON ESCAMOT, SECCIÓ FLAMA, ALA QUATRE

IMOGEN CARDULO

GLANE

ESBORRAR RECORDS

QUINN HOLLIS

CRUTH

PROJECCIÓ ASTRAL

RHIANNON MATTHIAS

FEIRGE

ATRAURE OBJECTES

SAWYER HENRICK

SLISEAG

METAL-LÚRGIA

RIDOC GAMLYN

AOTROM

CONTROLAR EL GEL

SLOANE MAIRI

THOIRT

APROPIADORA

AARIC GRAYCASTLE
(conegut com a Cam Tauri)

MOLVIC

NO S'HA MANIFESTAT

AVALYNN, BAYLOR I LYNX - ESTUDIANTS DE PRIMER AMB SEGELLS SENSE
MANIFESTAR

CATRIONA CORDELLA

KIRALAIR

MANIPULAR SENTIMENTS

MAREN ZINA

DAJALAIR

BRAGEN, NEVE, TRAGER I KAI - GENETS DE GRIU

LÍDERS DEL MÓN

REI TAURI EL SAVI - REI DE NAVARRE

HALDEN TAURI - PRIMER EN LA LÍNIA DE SUCCESSIÓ DEL TRON DE NAVARRE

REINA MARAYA - REINA DE POROMIEL

VESCOMTE TECARUS - PRIMER EN LA LÍNIA DE SUCCESSIÓ DEL TRON DE POROMIEL

PRÒLEG

La defensa de Basgiath i de les proteccions ha suposat un gran cost, incloent-hi la vida de la generala Sorren-gail. Cal modificar l'estratègia. El millor per al regne és aliar-se amb Poromiel, encara que sigui temporalment.

CORRESPONDÈNCIA RECUPERADA
DEL GENERAL AUGUSTINE MELGREN
A SA MAJESTAT EL REI TAURI

On coi va, a aquestes hores? Avanço ràpid pels túnels de sota el quadrant, intentant seguir-lo, però és negra nit i en Xaden es confon perfectament en la foscor. Si no fos pel vincle dels nostres dracs que em guia en la seva direcció i l'esporàdica desaparició dels llums màgics, no pensaria mai que està camuflat un tros endavant.

La por em tenalla per dins i el meu pas és inestable. En Xaden ha estat callat aquest vespre, custodiat per en Bodhi i en Garrick mentre esperàvem notícies de la lesió d'en Sawyer després de la batalla que gairebé ens fa perdre Basgiath, però no tinc ni idea de què està fent, ara. Si algú li veu els tènues cercles vermells al voltant dels iris, el detindran, i probablement l'executaran. Segons els textos que he llegit, s'esvairan en aquesta fase, però fins que això no passi, què pot ser tan important perquè s'arrisqui que algú el vegi?

L'única resposta lògica em provoca una esgarripança a l'esquena que no té res a veure amb la fredor de les lloses del passadís que em traspassa els mitjons. No he tingut temps de posar-me les botes ni l'armadura després que el clic de la porta en tancar-se m'hagi despertat d'un son inquiet.

—*Cap d'ells contestarà* —diu l'Andarna, i obro d'una revolada la porta del pont cobert just quan la de l'altre extrem es tanca amb un espetec. Era ell?—. *La Sgaeyl encara està furiosa, i el Tairn fa olor de ràbia i alhora tristesa.*

És comprensible per totes les raons que ara mateix no em puc permetre analitzar, però inconvenient.

—*Vols que demani al Cuir o al Chradh...* —comença.

—No. *Tots quatre necessiten dormir.* —No tinc cap dubte que a trenc d'alba haurem de patrullar per buscar qualsevol possible venin. Travesso la gèlida extensió del pont amb passos cada vegada més insegurs i em sobresalto quan veig el paisatge des de les finestres. Abans feia prou calor per provocar una tempesta elèctrica, però ara la neu cau en una espessa cortina que deixa ocult el barranc que separa el quadrant del campus principal de Basgiath. El pit se m'encongeix, i una nova onada de llàgrimes aparentment interminables amenaça de brollar-me dels ulls inflats i irritats.

—*Ha començat fa una hora* —diu l'Andarna amb veu suau.

La temperatura ha baixat de manera constant durant les últimes hores d'ençà de... *No pensis en això.* Noto que la respiració em tremola, i m'obliga a guardar tot el que no puc controlar dins d'una capsula mentalment ordenada i blindada i la fico en un raconet molt profund.

És massa tard per salvar la mare, però no penso permetre que en Xaden es deixi matar.

—*Pots plorar* —em recorda l'Andarna mentre obro la porta del Quadrant de Curanderos i entro al passadís abarrotat.

Ferits amb uniformes de tots els colors flanquegen els costats del túnel de pedra, i els curanderos entren i surten constantment per les portes de la infermeria.

—*Si m'obsessiono en cada pèrdua, no em quedarà temps per a res més.* —He après bé aquesta lliçó al llarg dels últims divuit mesos. Passo pel costat d'un grup de cadets d'infanteria clarament ebris i travesso el que s'ha convertit en una ampliació de la infermeria tot buscant una ombra fosca. Aquesta part del quadrant no va patir desperfectes, però encara fa pudor de sofre i de cendra.

—En record de la teva mare! Per la generala Sorrengail, la flama de Basgiath! —crida un cadet de tercer, i el nus de l'estómac se'm tensa una mica més mentre continuo avançant sense contestar.

Quan arribo a la cantonada i tombo cap a un costat, veig una clapa fosca a la banda dreta de la paret durant un instant, i tot seguit apareix l'escala que porta a la sala d'interrogatoris, flanquejada per dos guàrdies atordits. L'ombra llisca esglaons avall.

Merda. Normalment m'encanta tenir la raó, però en aquest cas esperava no tenir-ne. Intento comunicar-me amb en Xaden mentalment, però només topo amb un sòlid mur d'ònix glaçat.

He de superar aquests dos guàrdies. Què faria la Mira?

—*Ella ja hauria matat el teu tinent, ben segura de la seva decisió* —contesta l'Andarna—. *La teva germana és una genet de «primer actua, i després ja faràs preguntes».*

—*No m'ajuda gens, això.* —El poc que he menjat per sopar amenaça de reaparèixer. L'Andarna té raó. La Mira matarà en Xaden si descobreix que va ser canalitzat des de la terra, independentment de les circumstàncies. Però això de mostrar seguretat no és cap mala idea. Aplego tota l'arrogància que

puc reunir o fingir, redreço les espatlles, aixeco la barbeta i camino cap als guàrdies, resant per semblar més ferma del que em sento.

—Necessito una audiència amb el presoner.

Els dos homes es miren un instant i després el més alt, situat a l'esquerra, s'aclareix la gola.

—Tenim ordres d'en Melgren de no deixar passar ningú.

—A veure. —Inclino el cap i plego els braços com si portés a sobre totes les dagues que tinc... o almenys portés les botes posades—. Si l'home directament responsable de la mort de la teva mare fos a un tram d'escalas de distància, tu què faries?

El més baix mira cap avall, revelant un tall a sota l'orella.

—Les ordres... —comença el més alt, mirant les puntes de la meva trena desfeta de dormir.

—Està tancat a dins d'una cella —l'interrompo—. L'únic que us demano és que mireu cap a una altra banda durant cinc minuts, no pas que em doneu la clau. —Desvio la vista cap al clauer que penja del seu cinturó brut de sang—. Si hagués sigut la teva mare, i hagués protegit tot el sistema de defensa del regne amb la seva vida, et prometo que jo et mostraria la mateixa deferència.

El guàrdia alt empallideix.

—Goverson —xiuxiueja el baix—. És la que controla el llamp.

En Goverson gruny i les mans se li relaxen.

—Deu minuts —diu—. Cinc per la teva mare i cinc per tu. Tots sabem qui ens ha salvat avui. —Fa un gest amb el cap per assenyalar l'escala.

Però no ho saben. Cap d'ells s'adona del sacrifici que en Xaden ha fet per matar el Savi... el seu *general*.

—Gràcies. —Començo a baixar les escalas amb els genolls

que em fan figa, ignorant la penetrant olor de terra humida que esgarrapa els límits del meu aplom—. *No em puc creure que hagi baixat aquí.*

—*Probablement busca informació* —comenta l'Andarna—. *No el culpo pas, pel fet de voler esbrinar qui és.* —L'anhel que li capto a la veu em sobresalta en múltiples nivells.

—*No és un venin sense ànima. Continua sent en Xaden. El meu Xaden* —li etzibo, aferrant-me a l'única cosa de la qual estic segura mentre baixo les escales en silenci.

—*Ja saps el que fa la canalització des de la terra* —m'adverteix. Ho sé? Sí. Ho accepto? Per descomptat que no.

—*Si s'hagués perdut del tot, m'hauria drenat en qualsevol moment aquesta nit, especialment mentre dormia. En canvi, ha garantit la nostra seguretat i s'ha arriscat a exposar-se seient al meu costat durant hores. Es va canalitzar des de la terra una vegada. Segurament podem reparar qualsevol part on la seva ànima s'hagi... esquarterat.* —És el màxim que estic disposada a admetre—. *Ja sé què pensa el Tairn, i la possibilitat de fer front a tots dos és esgotadora, així que, per l'amor d'Amari, fes-me costat.*

El vincle que ens uneix directament brilla.

—*D'acord.*

—*De debò?* —M'aturo a l'esglaó, plantant una mà a la paret per recuperar l'equilibri.

—*Jo soc tan desconeguda com ell, i tot i així confies en mi* —diu—. *No seré una batalla més que hagi de lliurar.*

Ostres. Les seves paraules m'arriben al fons de l'ànima, i inclino el cap amb alleujament. No m'havia adonat de la necessitat que tenia de sentir això fins que ho ha dit.

—*Gràcies. I tens tot el dret de saber d'on vens, però jo no tinc cap dubte sobre qui ets.* —Segueixo baixant esglaons, ara trepitjant amb seguretat—. *Només tu has de prendre la decisió de trobar la teva família, i em preocupa que en Melgren...*

—*Vaig socarrimar la venin durant la batalla* —m'interromp amb una ràfega de paraules atropellades.

—*És... veritat.* —Arrufo el front mentre baixo cap a les cel·les d'interrogatoris. Vaig quedar massa sorpresa pel seu aspecte, per la manera com les seves escates havien canviat, per pensar en la portadora de foscor abrandant-se. Pel que jo sé, no n'havíem cremat mai cap. El Tairn tampoc en va dir res.

—*Hi he estat pensant tota la nit. La màgia és diferent quan canvio de color. Potser el meu ús de poder en aquell moment va alterar la venin, la va debilitar prou per calcinar-la.* —L'Andarna parla més a poc a poc quan pronuncia aquestes paraules, però tampoc gaire.

—*Això podria... canviar-ho tot.* —A sota meu sento veus esmoreïdes i accelero el pas—. *Definitivament val la pena investigar-ho més tard.* —No és que estigui disposada a exposar l'Andarna anunciant que podria ser la nostra nova arma, especialment quan ja ha circulat el rumor que buscarem una aliança amb Poromiel. Què podria ser pitjor que un equip de comandament que posi en perill l'Andarna? Que tots els líders del continent volguessin fer el mateix.

—Pots lluitar contra això tant com vulguis, però aquell poder que li corre per les venes... —diu en Jack, burleta; les seves paraules es tornen més clares a mesura que m'acosto al tram final—. Hi ha una raó per la qual els nostres superiors la volen. Et dono un petit consell fraternal? Segueix les normes i busca una altra persona amb qui follar. Aquest infame control teu amb prou feines té efecte quan es tracta d'ella...

—Això no ho faria mai —li etziba en Xaden, la seva veu letalment gèlida.

El cor se m'accelera i m'aturo just abans de l'última volta de l'escala, fora del seu camp de visió. En Jack està parlant de mi.

—Ni tan sols tu tens veu ni vot sobre quines parts de nosaltres s'invaliden primer, Riorson. —En Jack fa una rialleta—.

Però parlant per experiència personal, el control desapareix ràpidament. Mira't, acabat d'alimentar de la font i ja ets aquí a baix, desesperat per una cura. T'equivocaràs, i després... Bé, diguem que aquells cabells platejats que et tenen tan enamorat seran grisos com la resta d'ella, i aquests cercles vermells d'iniciat que tens als ulls no duraran només uns dies: seran permanents.

—Això no passarà. —En Xaden mastega cada paraula.

—És que podries entregar-la tu mateix. —Les cadenes repiquen—. O podries deixar-me sortir i ho fem junts. Qui sap, potser la deixen viure només per mantenir-te controlat fins que et converteixis en un asim i t'oblidis completament d'ella.

—Ves a la merda.

Tanco els punys amb força. En Jack sap que en Xaden s'ha canalitzat. Ho dirà a la primera persona que l'interrogui, i llavors detindran en Xaden. El cap em va a mil per hora mentre ells dos comencen a discutir a pocs metres d'on soc, i les seves paraules es barregen en el remolí dels meus pensaments. Déus, podria perdre en Xaden com si res...

No puc. No el perdré. Em nego a perdre'l, i em nego a permetre que ell mateix es perdi.

La por lluita per envair-me i la mantinc a ratlla, negant-li l'aire per respirar o créixer. L'única cosa més forta que el poder que assetja el meu interior és la determinació que em fa posar rígida la columna.

En Xaden és meu. El meu cor, la meva ànima, el meu tot. Es va canalitzar de la terra per salvar-me, i jo remouré cel i terra per salvar-lo a ell. Encara que hagi de negociar amb en Tecarus per tenir accés a tots els llibres del maleït continent o capturar portadors de foscor un per un per interrogar-los, trobaré una cura.

—*Trobarem una cura* —promet l'Andarna—. *Primer exhaurirem tots els recursos més propers, però si no m'equivoco i d'alguna manera vaig alterar aquella venin sense adonar-me'n mentre canviava*

les meves escates, llavors la resta de la meva espècie també hauria de saber dominar la tàctica. La manera de canviar-lo. De curar-lo.

Se'm talla la respiració davant la possibilitat i el cost que això suposaria.

—*Encara que tinguis raó, no et vull utilitzar...*

—*Vull trobar la meva família. Tots dos sabem que l'ordre de localitzar els de la meva espècie és inevitable ara que els teus líders saben què soc. Fem-ho en els nostres termes i per als nostres propis fins.* —El seu to de veu s'intensifica—. *Seguim totes les vies possibles per trobar una cura.*

Té raó.

—*Seguir totes les vies possibles pot implicar saltar-se algunes lleis.*

—*Els dracs no obeeixen les lleis dels humans* —replica, en un to que em recorda el Tairn—. *I com a vinde meu, i com a genet del Tairn, tu tampoc les obeeixes, ja.*

—*Adolescent rebel* —mussito, mentre rumio mitja dotzena de plans, la meitat dels quals podrien funcionar. Encara que sigui la seva genet, hi ha alguns crims per als quals exigirien la meva execució... i la de les persones en qui jo confii implicar-hi. Assenteixo, acceptant el risc, almenys personalment.

—*Hauràs de tornar a guardar secrets* —m'adverteix l'Andarna.

—*Només els que siguin per protegir en Xaden.* —Cosa que ara mateix significa evitar que en Jack reveli aquesta conversa sense matar-lo, ja que no ens podem permetre la persecució que causaria la mort del nostre únic presoner.

—*Estàs segura que no vols que demani al Cuir o al Chradh...*

—*No.* —Segueixo baixant les escales. Només hi ha una altra persona a part d'en Bodhi i en Garrick en qui puc confiar per prioritzar els interessos d'en Xaden, només una altra persona que pot saber tota la veritat—. *Digues a la Glane que necessito l'Imogen.*